

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wagenborg Passagiersdiensten BV, Eigen Veerdiens Terschelling BV, MPS Stortemelk BV, MPS Willem Barentsz BV, MS Spathoek NV, G.A.F. Lakeman, działający pod firmą Rederij Waddentransport

Strona pozwana: Minister van Infrastructuur en Milieu

Inni uczestnicy postępowania: Wagenborg Passagiersdiensten BV, Terschellinger Stoombootmaatschappij BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy oznaczenie niderlandzkiej części Morza Wattowego jako wód śródlądowych (wody rejonu 2) w załączniku I do dyrektywy 2006/87⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie zastosowaniu rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 do publicznego transportu pasażerskiego na Morzu Wattowym pomiędzy niderlandzkim lądem stałym a Wyspami Fryzjskimi Terschelling, Vlieland, Ameland i Schiermonnikoog?
- 2) Czy możliwość zastosowania rozporządzenia nr 3577/92 stoi na przeszkodzie zastosowaniu rozporządzenia nr 1370/2007⁽²⁾ mając na uwadze art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 1370/2007?
- 3) Czy państwa członkowskie mogą na podstawie art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 1370/2007 uznać za stosowną wyłącznie jedną lub więcej części rozporządzenia, w niniejszym przypadku art. 5 ust. 3 i związany z nim art. 5 ust. 4 w odniesieniu do publicznego transportu pasażerskiego na drogach wodnych?
- 4) Czy zawarty w art. 5 ust. 4 rozporządzenia nr 1370/2007 wyjątek, w szczególności wskazane w nim kryterium odległości wynoszące 300 000 km, może zostać (bez trudności) uznane za stosowne w odniesieniu do publicznego transportu pasażerskiego na drogach wodnych?
- 5) Jeżeli na pytanie 4 zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: jakie skutki wiążą się wówczas z okolicznością, że w tym przypadku zostały udzielone koncesje na publiczny transport pasażerski przy braku spełnienia przesłanek art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1370/2007?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2006/87/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiająca wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej i uchylająca dyrektywę Rady 82/714/EWG (Dz.U. L 389, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. L 315 s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 18 kwietnia 2013 r. — Glaxosmithline Biologicals SA, Glaxosmithkline Biologicals, Niederlassung der Smithkline Beecham Pharma GmbH & Co. KG przeciwko Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks

(Sprawa C-210/13)

(2013/C 189/15)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Glaxosmithline Biologicals SA, Glaxosmithkline Biologicals, Niederlassung der Smithkline Beecham Pharma GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy adjuwant, który samodzielnie nie posiada efektu terapeutycznego, ale który zwiększa efekt terapeutyczny antygeny w połączeniu z tym antygenem w szczepionce, stanowi „aktywny składnik” w rozumieniu art. 1 lit. b) rozporządzenia 469/2009/WE⁽¹⁾?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy połączenie takiego adjuwantu z antygenem można jednak uznać za „mieszanie aktywnych składników” w rozumieniu art. 1 lit. b) rozporządzenia 469/2009/WE?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 152, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 23 kwietnia 2013 r. — Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Alexandria przeciwko George'owi Ciocoiu

(Sprawa C-214/13)

(2013/C 189/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Alexandria

Druga strona postępowania: George Ciocoiu

Pytania prejudycjalne

Czy art. 110 TFUE sprzeciwia się stosowaniu przez państwo członkowskie podatku od zanieczyszczeń emitowanych przez używany (z drugiej ręki) pojazd silnikowy pochodzący z innych państw członkowskich Unii Europejskiej przy pierwszej rejestracji tego pojazdu w danym państwie członkowskim, podczas gdy zapłata tego samego podatku, choć jest przewidziana przez akt normatywny jako należna również w wypadku istniejących na rynku wewnętrznym używanych (z drugiej ręki) pojazdów silnikowych podobnych pod względem wieku, stanu technicznego i przebiegu, przy pierwszym przeniesieniu ich własności, została następnie zawieszona przez akt normatywny z mocą ustawy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgerichts (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2013 r. — Oberbank AG przeciwko Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

(Sprawa C-217/13)

(2013/C 189/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundespatentgericht.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oberbank AG

Strona pozwana: Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

Interwenient: Deutsches Patent- und Markenamt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie wykładni prawa krajowego, według której w przypadku znaku towarowego w postaci abstrakcyjnego koloru (tutaj: czerwony HKS 13) używanego w odniesieniu do usług sektora finansowego, przeprowadzone wśród konsumentów badanie opinii publicznej musi wykazać zweryfikowany poziom rozpoznawalności wynoszący co najmniej 70 %, aby móc przyjąć, że w następstwie jego używania znak towarowy uzyskał charakter odróżniający?
- 2) Czy art. 3 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że moment złożenia wniosku o rejestrację znaku towarowego, a nie moment jego rejestracji, jest decydujący również wtedy, gdy właściciel znaku towarowego podnosi w ramach obrony przed wnioskiem o stwierdzenie nieważności znaku towarowego, że znak ten uzyskał charakter odróżniający w następstwie jego używania w każdym razie po upływie trzech lat od daty złożenia wniosku o rejestrację, aczkolwiek jeszcze przed datą rejestracji?
- 3) W przypadku, gdy w ww. okolicznościach znaczenie ma moment złożenia wniosku o rejestrację:

Czy należy stwierdzić nieważność znaku towarowego już wtedy, jeśli nie jest jasne i nie może już zostać wyjaśnione, czy w momencie złożenia wniosku o rejestrację znak ten uzyskał charakter odróżniający w następstwie jego używania albo czy stwierdzenie nieważności tego znaku wymaga, aby wnoszący o stwierdzenie nieważności znaku wykazał, że w momencie zgłoszenia wniosku o rejestrację znak towarowy nie uzyskał charakteru odróżniającego w następstwie jego używania?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, Dz.U. L 299, s. 25

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2013 r. — Banco Santander SA, Santander Consumerbank AG przeciwko Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

(Sprawa C-218/13)

(2013/C 189/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundespatentgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Santander SA, Santander Consumer Bank AG

Strona pozwana: Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

Interwenient: Deutsches Patent- und Markenamt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 i 3 dyrektywy⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie wykładni prawa krajowego, według której w przypadku znaku towarowego w postaci abstrakcyjnego koloru (tutaj: czerwony HKS 13) używanego w odniesieniu do usług sektora finansowego, przeprowadzone wśród konsumentów badanie opinii publicznej musi wykazać zweryfikowany poziom rozpoznawalności wynoszący co najmniej 70 %, aby móc przyjąć, że w następstwie jego używania znak towarowy uzyskał charakter odróżniający?
- 2) Czy art. 3 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że moment złożenia wniosku o rejestrację znaku towarowego, a nie moment jego rejestracji, jest decydujący również wtedy, gdy właściciel znaku towarowego podnosi w ramach obrony przed wnioskiem o stwierdzenie nieważności znaku towarowego, że znak ten uzyskał charakter odróżniający w następstwie jego używania w każdym razie po upływie trzech lat od daty złożenia wniosku o rejestrację, aczkolwiek jeszcze przed datą rejestracji?